

тя се намѣри при малкото сърненце, издигна високо глава и пакъ наостри уши. Кучешкиятъ лай приближаваше. Чу се ясенъ гласъ.

— Тсъ! Стойте! Ето ги на полянката — малкото и сърната.

— Дано уловимъ малкото — обади се другъ.

— Мълчете, скрийте се тукъ! Дръжте кучето. Сърната ще ни види.

Сърната направи два три скока да бѣга. Но сърненцето не тръгваше. То играеше още. Тя се върна пакъ при него. Изви главата си къмъ мѣстото, отъ дето идваше гласътъ и загледа жаловито. Очитъ ѝ бѣха влажни, тя като че ли плачеше, като че ли молѣше за своята рожба, за себе си.

Тя бутна сърненцето нѣколко пѣти съ муцуната си, после припна. Припна и то следъ нея.

— Данъ! Чу се гръмъ, още единъ.

Майката се позалюлѣ, отърча на нѣколко метра напредъ и се обърна. Жаленъ писъкъ се разнесе изъ гората. Тя бѣше ранена въ гърдитъ. Алена кръвъ капѣше по тревата. А очитъ ѝ сълзѣха, и тя като че молѣше, питаше:

— Какво ви направихъ азъ, хора, та ме убивате? Азъ имамъ малко, малко детенце, какво ще прави то безъ менъ?

Сърната припна, малкото следъ нея, и се изгубиха въ гжстия храсталакъ надъ стръмнинитъ.

Ловцитъ навѣрно изгубиха следитъ имъ, или не можеха да отидатъ по стръмнинитъ, които се спущаха на доле. Кучешкиятъ лай се отдалечаваше нѣкъде далече. . .

Стана пладнѣ. Слънцето, спрѣло на небето, не мърдаше, жарѣше страшно цѣлата земя съ горещината си.